

PARAULA I VIDA

Quant que devem als consagrats a Déu!

«**P**are nostre. La vida consagrada presència de l'amor de Déu» és el lema de la Jornada Mundial

de la Vida Consagrada que ahir dia 2 celebràvem, unida a la festa de la Presentació del Senyor. És una Jornada que, segons Sant Joan Pau II que la va instituir el 1997, ha de cercar una triple finalitat: 1. En primer lloc viure un especial agraïment al nostre Pare celestial pels grans carismes que aporten els germans consagrats a Déu, que són més que els Ordes religiosos, i que enriqueixen tot el Poble de Déu. Així parlem també d'Instituts de Vida consagrada i de Societats de Vida apostòlica; 2. En segon lloc promou el coneixement i l'estimació del que representa la vida consagrada que, «imita més de prop i fa present continuament en l'Església (LG 44), per impuls de l'Esperit Sant, la forma de vida que Jesús, suprem consagrat i missioner del Pare per al seu Regne, va abraçar i va proposar als deixebles que el seguien» (Vita Consecrata 22). Una especial consagració que està al servei de la consagració baptismal de tots els fidels; 3. I en tercer lloc és una invitació a tots els consagrats a

unir-se i celebrar, a donar gràcies a Déu per la seva vocació, i a renovar el compromís de la seva entrega total a Déu.

El Papa Francesc, que fou religiós jesuïta, s'ha referit a la vida consagrada com «un regal de Déu». I recorda que les persones consagrades són un signe de Déu en diferents entorns, són llevat per al creixement d'una societat més justa i fraterna, i una profecia de compartició amb els joves i els pobres. Així entesa i viscuda, ens apareix la veritat que cada consagrat és un regal per al Poble de Déu. Necessitem aquests testimonis, que enforteixin i renovin el compromís de difondre l'Evangeli, de l'educació cristiana, la caritat cap als més necessitats, l'oració contemplativa, el compromís de formació humana i espiritual dels joves, les famílies; el compromís amb la justícia i la pau.

Enguany ens fixem que la vida consagrada és presència de l'amor de Déu. Cada consagrat, amb la seva vida i testimoni, ens anuncia que Déu Pare és un Déu que estima amb entranyes de misericòrdia. Aquesta consagració s'experimenta particularment en els religiosos, els monjos i els laics consagrats, que amb la pro-

fessió de vots completa i exclusiva a Déu, viuen totalment consagrats a Déu, porten la llum de Crist allà on més denses són les tenebres i difonen l'esperança en els cors desanimats. Ells poden dir com Jesús: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i accomplir la seva obra» (Jn 4,34).

Agraïm les persones consagrades que al Bisbat d'Urgell aporten la seva particular consagració. Són com una paràbola del que Déu ens estima i de com ens estima. Preguem perquè no minvin les vocacions a viure fraternalment els seus vots: amb pobresa, castedat i obediència; amb carismes de dedicació a l'oració i al treball, a l'hospitalitat, perquè puguem trobar el silenci i la presència de Déu enmig del món; sigui amb serveis educatius, als malalts, als pobres; sigui als joves i ancians; sigui treballant per l'evangelització en general. L'Església i el món necessiten aquest testimoni de l'amor i la misericòrdia de Déu. Hem de pregar perquè molts joves responguin «sí» al Senyor, que crida a consagrar-se totalment a Ell, en un amor desinteressat als germans.

† **Joan Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Janeiras a la Catedral

Els membres del grup de folklore «Casa de Portugal» del Principat d'Andorra van portar la tradició portuguesa de cantar les Janeiras i desitjar Bon Any a l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, a la Catedral de Santa Maria, a La Seu d'Urgell, el diumenge 20 de gener, en la celebració eucarística de les dotze del migdia. La Missa fou presidida per Mons. Vives i hi varen assistir nombrosos fidels de La Seu d'Urgell. El grup de folklore va solemnitzar la celebració i, en acabar, va oferir un concert de Janeiras als assistents.

Aquesta iniciativa porta durant tres caps de setmana del mes de gener la felicitació nadalenca a diferents institucions, llars particulars, establiments comercials i esglésies parroquials per tal de desitjar bona sort de cara a l'any que ara s'inicia.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Veniu... i ho veureu» (Jn 1,39)

Ahir, dia 2 de febrer, festa de la Candelera, celebràvem en l'Església el Dia de la Vida Consagrada. He recordat un encontre de pregària i diàleg sobre la vida consagrada que fa uns dies vaig tenir amb una comunitat de religioses.

Apunto alguns dels pensaments que van sortir en la llarga conversa.

Com neix habitualment la vocació religiosa?

Són diversos els camins pels quals un cristià pot sentir-se cridat a la vocació religiosa: la sensibilitat envers els necessitats, el desig d'una autèntica experiència comunitària, l'exemple d'un amic/ga, el seguiment i imitació de figures carismàtiques, ... Però totes aquestes influències són acceptades i assumides quan en l'íntim del cor hi ha un desig d'encontre personal amb Jesucrist que és qui realment crida «a aquells que Ell vol» (Mc 3,13).

En el cor de qui és cridat, ressona la paraula de Jesús amb mots semblants als de l'Evangeli: «vés, ven, dona, vine, segueix-me...» (Mt 19,21).

Notem també que hi ha un caliu adobat perquè en puguin sortir vocacions: abans, era un ambient social religiós, l'ambient de família cristiana era molt important... Avui cal afegir-hi altres suports, com els grups o moviments apostòlics. Tots entenem que, en un camp social sembrat de sal, difícilment hi naixerà la flor de la vocació.

Quina resposta es dona a la crida de Jesús?

El qui se sent cridat a la vida religiosa se sent atret, no solament pel misteri de Crist, sinó també pel seu projecte de vida i per la manera com viure'l. El fonamental en l'ànima que s'entrega a Crist és la seva disposició de fill, la donació espiritual i la total disponibilitat, com Jesús: «el meu aliment és fer la voluntat del Pare que m'ha enviat» (Jn 4,34).

Aquesta disponibilitat inclou la lliure renúncia a tota la resta d'opcions que, en circumstàncies ordinàries, serien absolutament lliures, per centrar-se en un «estil de vida virginal i pobre» com l'anomena el Vaticà II (LG 46).

Una imatge molt estimada en l'Església en referència a la vida consagrada és la dels esposos entre Jesucrist i l'ànima de qui se li entrega.

Hi ha alguns trets que siguin definitoris, que puguem dir propis, de la vida consagrada?

El seguiment radical de Crist i del seu projecte de vida té una formulació concreta en els consells evangèlics, els vots de castedat, pobresa i obediència. Per qui ho mira des de fora pot semblar una imposició dura, jou pesat, de mal portar. Per qui vol oferir el seu cor a Crist, són mitjans que acompanyen a aconseguir els seus nobles propòsits.

Mn. Ramon Sàries

PALABRA Y VIDA

¡Cuánto debemos a los consagrados a Dios!

«**P**adre nuestro. La vida consagrada presencia del amor de Dios» es el lema de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada que ayer día 2 celebrábamos, unida a la fiesta de la Presentación del Señor. Es una Jornada que, según San Juan Pablo II que la instituyó en 1997, debe buscar una triple finalidad: 1. En primer lugar vivir un especial agradecimiento a nuestro Padre celestial por los grandes carismas que aportan los hermanos consagrados a Dios, que son más que las Órdenes religiosas, y que enriquecen a todo el Pueblo de Dios. Así hablamos también de Institutos de Vida consagrada y de Sociedades de Vida Apostólica; 2. En segundo lugar promueve el conocimiento y la estima de lo que representa la vida consagrada que, «imita más de cerca y hace presente continuamente en la Iglesia (LG 44), por impulso del Espíritu Santo, la forma de vida que Jesús, supremo consagrado y misionero del Padre para su Reino, abrazó y propuso a los discípulos que lo seguían» (*Vita Consecrata* 22). Una especial consagración que está al servicio de la consagración bautismal de todos los fieles; 3. Y en tercer lugar es una invitación a todos los consagrados a unirse y celebrar, a dar gracias a Dios por su vocación y renovar el compromiso de su entrega total a Dios.

El Papa Francisco, que fue religioso jesuita, se ha referido a la vida consagrada como «un regalo de Dios». Y recuerda que las personas consagradas son un signo de Dios en diferentes entornos, son levadura para el crecimiento de una sociedad más justa y fraterna, y una profecía del compartir con los jóvenes y los pobres. Así entendida y vivida, nos aparece la verdad de que cada consagrado es un regalo para el Pueblo de Dios. Necesitamos estos testimonios, que fortalezcan y renueven el compromiso de difundir el Evangelio, de la educación cristiana, la caridad hacia los más necesitados, la oración contemplativa, el compromiso de formación humana y espiritual de los jóvenes, las familias; el compromiso con la justicia y la paz.

Este año nos fijamos en que la vida consagrada es presencia del amor de Dios. Cada consagrado, con su vida y testimonio, nos anuncia que Dios Padre es un Dios que ama con entrañas de misericordia. Esta consagración se experimenta particularmente en los religiosos, los monjes y los laicos consagrados, que con la profesión de votos completa y exclusiva a Dios, viven totalmente consagrados a Dios, llevan la luz de Cristo allí donde más densas son las tinieblas y difunden la esperanza en los corazones desanimados. Ellos pueden decir como Jesús: «Mi alimento es hacer la voluntad del que me envió y llevar a término su obra» (Jn 4,34).

Agradecemos las personas consagradas que en la Diócesis de Urgell aportan su particular consagración. Son como una parábola de lo que Dios nos ama y de cómo nos ama. Roguemos para que no disminuyan las vocaciones a vivir fraternalmente sus votos: con pobreza, castidad y obediencia; con carismas de dedicación a la oración y al trabajo, a la hospitalidad, para que podamos encontrar el silencio y la presencia de Dios en medio del mundo; sea con servicios educativos, a los enfermos, a los pobres; sea a los jóvenes y ancianos; sea trabajando por la evangelización en general. La Iglesia y el mundo necesitan este testimonio del amor y la misericordia de Dios. Debemos orar para que muchos jóvenes respondan «sí» al Señor, que llama a consagrarse totalmente a Él, en un amor desinteresado a los hermanos.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Festa de Sant Antoni Abat

Inici dels Tres Tombs

Escudellaires preparant l'escudella

Festa de Sant Antoni Abat a Sanauja

La festa de Sant Antoni Abat es va celebrar arreu de la Diòcesi d'Urgell amb intensitat el dia 17 de gener. A moltes parròquies van celebrar-se misses amb la presència de fidels i devots de Sant Antoni Abat. També van tenir lloc benediccions d'animals de companyia i bestiar, escudelles, etc.

A la Catedral de Santa Maria, la Missa solemne es va celebrar amb l'assistència de les autoritats de la ciutat de La Seu d'Urgell, encapçalades per l'Alcalde i el President del Consell Comarcal, els banderers de la confraria de Sant Antoni i la junta directiva de l'entitat i nombroses famílies i fidels.

El Vicari general i Rector de la Parròquia, Mn. Ignasi Navarri, va presidir la celebració eucarística, acompanyat de Mn. Xavier Parés, Degà del Capítol, i en acabar va tenir lloc la tradicional benedicció dels panets de Sant Antoni, que es van repartir entre els assistents.

Després es va dur a terme, davant de la Catedral, la benedicció dels animals.

Tot seguit va tenir lloc la lluada passejada pels carrers del centre històric de La Seu fins a arribar al Passeig Joan Brudieu. Allà es varen fer els tradicionals «Tres Tombs», encapçalats pels tres banderers: Ramon Dolcet Duran, el nou banderer que duia el pen-

dó de la Confraria de Sant Antoni Abat, acompanyat a banda i banda pel banderer proposat i el banderer sortint, Jordi Armengol Obiols i Joan Alrich Castell, respectivament. Al Passeig Joan Brudieu, Mn. Ignasi Navarri va beneir la calderada d'escudella que es va repartir entre més de 7.000 persones.

La festivitats de Sant Antoni Abat és una tradició que enllaça dos grans elements propis de la ciutat i de molts pobles de muntanya a la diòcesi d'Urgell: els orígens ramaders i la vocació solidària, compartint un bon àpat calent la setmana més freda de l'any.

La celebració també es va fer a d'altres indrets: Puigcerdà, Guissona, Balaguer, Ponts i el Principat d'Andorra, on les parròquies de La Massana, Escaldes-Engordany, Ordino, i Andorra la Vella van viure amb molta intensitat aquesta festa popular, repartint les confraries milers de racions d'escudella. A Andorra la Vella es va commemorar que fa 50 anys que se celebra la festa de Sant Antoni amb aquest àpat popular compartit. A La Massana, després de celebrar-se l'aplec i la Missa tradicional a l'ermita de Sant Antoni de la Grella presidida per Mn. Salinas, es va repartir l'escudella, enguany amb el nou Cap d'Escudellaires, Josep Maria Troguet, de la recent creada Confraria Sant Antoni.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

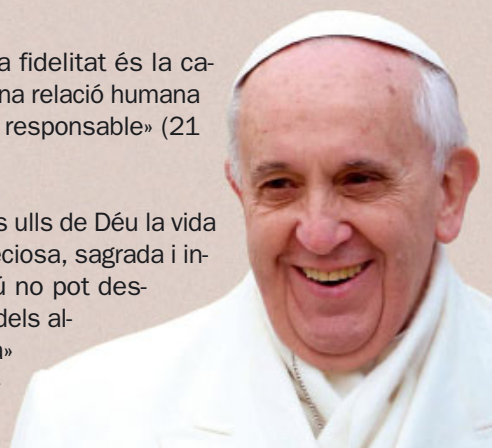
@Pontifex: «Ningú no pot enganyar-se pensant: "Soc bo perquè no faig mal a ningú". Per ser de

Jesús no n'hi ha prou de no fer res dolent, cal fer el bé!» (18 de novembre).

@Pontifex: «No es pot estimar només quan "convé"; l'amor es manifesta precisament més enllà de la pròpia conveniència, quan es dona tot sense reserves» (19 de novembre).

@Pontifex: «La fidelitat és la característica d'una relació humana lliure, madura, responsable» (21 de novembre).

@Pontifex: «Als ulls de Déu la vida humana és preciosa, sagrada i inviolable. Ningú no pot despreciar la vida dels altres o la pròpia» (22 de novembre).

Celebració de Sant Sebastià

La Catedral de Santa Maria va acollir, el diumenge 20 de gener, la celebració de Sant Sebastià, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, i amb l'assistència de la Junta de la Germandat de Sant Sebastià, encapçalada pel Germà Major, Sr. Ramon Viaplana, i les autoritats locals encapçalades per l'Alcalde de La Seu d'Urgell, l'Im Sr. Albert Batalla, i el President del Consell Comarcal, Sr. Jesús Fierro. Al llarg de la celebració eucarística es van beneir els panets amb matafaluga tradicionals de la festa, que després van ser reparats entre els assistents.

Arreu de la diòcesi també es van celebrar misses i celebracions en memòria de Sant Sebastià, a Sant Julià de Lòria es va dur a terme en acabar la celebració eucarística i l'assemblea de la Germandat de Sant Sebastià, la benedicció de la gran escudella compartida que va portar a centenars de persones de la parròquia a la Plaça Germandat.

La Catedral es va omplir de gom a gom per seguir la Missa, que fou concelebrada per Mn. Ignasi Navarri, Rec-

tor i Vicari general; Mn. David Codina, Secretari general; i per Mn. Jordi Gasch. En la seva homilia, l'Arquebisbe d'Urgell va fer referència a les lectures del dia, i a la importància de la celebració, una de les tres que tenen un fil conductor en acabar l'Advent: la celebració de l'Adoració de Jesús, la del Baptisme del Senyor i la del seu primer miracle, el que relata les Noces de Canaà, i que explica que Jesús va venir a canviar les coses en el món. Mons. Vives va recordar que el cristià no ha de ser individualista sinó que ha de ser generós, ha

de ser sempre expansiu perquè el bé és difusiu. En aquest sentit, va valorar l'actitud dels fundadors de la Germandat de Sant Sebastià el 1855, quan els caps de casa de tota la ciutat de La Seu d'Urgell van veure que posant-se sota la protecció de Sant Sebastià, podien superar el problema de la pesta, resant i ajudant-se els uns als altres. La germandat és el contrari de la fredor i l'individualisme: cerca la unitat de les persones per donar ajuda, per acollir famílies que passin necessitats. Va animar els membres de la ger-

mandat per a què els ideals de fraternitat de l'associació siguin també un ideal de vida a l'interior de les persones i de les famílies. La ciutat de La Seu d'Urgell va recordar així el seu vot de poble ja que, com moltes d'altres poblacions catalanes sota els estralls de la pesta a mitjans del segle XIX, va posar-se sota l'advocació de Sant Sebastià, patró que s'invocava per a salvar-se del còlera.

La Germandat de Sant Sebastià supera els 800 socis (la majoria d'ells caps de casa), s'anomenava històricament Associació de Socors Mutu i va crear-se el 1855. Ha ofert de manera ininterrompuda als seus associats els serveis i atencions previstos pels seus fundadors. Actualment, la germandat impulsa diverses iniciatives culturals i ciutadanes, destacant la important recuperació de les tradicionals «Caramelles» de Pasqua, amb prop de 100 cantaires. També participa en la processó de Divendres Sant, en l'Estudiantina del Carnaval i en d'altres manifestacions populars i folklòriques. En acabar la Missa, l'entitat va celebrar la seva Assemblea General Ordinària a l'Ajuntament.

Festa de la Beata Mare Janer

El dia 11 de gener, a la capella de la Residència de la Sagrada Família d'Urgell de La Seu d'Urgell, va tenir lloc la festa litúrgica de la fundadora de l'Institut de les Religioses de la Sagrada Família d'Urgell, la Beata Anna Maria Janer. La Missa, enguany, fou presidida per Mn. Manuel Pal, Canonge penitenciar i Capellà de la comunitat de La Seu d'Urgell que diàriament hi celebra l'Eucaristia. Concelebrà amb ell, el Degà del Capítol Catedral Mn. Xavier Parés.

L'Eucaristia va comptar amb la presència de la Superiora general de l'Ins-

titut, la Mare Laura Garione; la Consellera general, Victòria Bertrán; la Superiora de la Comunitat de La Seu d'Urgell, Gna. M. Carmen Gros; les altres germanes de la comunitat; representants d'altres comunitats religioses de La Seu d'Urgell i una bona quantitat de fidels de La Seu d'Urgell que van voler celebrar l'Eucaristia el dia de la Festa de la Beata Anna Maria Janer, a l'ombra de les seves despulls.

Mn. Manel, en la seva homilia, va remarcar la figura d'Anna Maria; dona valenta, humil, arriscada, de virtut ben

arelada en tot el seu viure. Són les obres que ens parlen, però unes obres confirmades per la fe i estimació als més pobres i desamparats i que ens inviten a seguir-la també avui.

El Col·legi Sant Ermengol també va celebrar l'Eucaristia del dia presidida per Mn. Pepe Chisvert, Delegat d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell, que col·labora en la pastoral de l'escola i a la que van assistir uns 400 alumnes de l'escola.

Hi van assistir la germana Maria Tomasa Itoiz, representant de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell al centre i membre del Patronat Rector, el claustre de professors, l'equip de pastoral, la direcció i els alumnes d'ESO i batxillerat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [He 11,32-40 / Sl 30 / Mc 5,1-20]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, prevs., i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fundador; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, verge dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

5. ■ Dimarts [He 12,1-4 / Sl 21 / Mc 5,21-43]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Dimecres [He 12,4-7.11-15 / Sl 102 / Mc 6,1-6]. Sant Pau Miki, prevere jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), màrtirs a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, màrtirs; santa Dorotea, verge i màrtir a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand,

bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

7. ■ Dijous [He 12,18-19.21-24 / Sl 47 / Mc 6,7-13]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

8. ■ Divendres [He 13,1-8 / Sl 26 / Mc 6,14-29]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia, 1486 - Somasca, 1537), prev., fund. somascos; santa Elisenda, vg.; santa Josefina Bakhita, vg.

9. ■ Dissabte [He 13,15-17.20-21 / Sl 22 / Mc 6,30-34]. Sant Sa-

bí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, religiós de La Salle; santa Apol·lònia, verge d'Alexandria i màrtir (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Is 6,1-2a.3-8 / Sl 137 / 1C 15,1-11 (o bé, més breu: 15,3-8.11) / Lc 5,1-11]. Santa Escolàstica (s. V-VI), verge, germana de Sant Benet; santa Sotera, verge i màrtir; sant Silvà, bisbe; sant Hug, abat.

Diumenge IV de durant l'any (C)

COMENTARI

No és fàcil ser profeta

Diumenge passat vàiem com Jesús presentava el seu programa: en síntesi era l'alliberament de tots els oprimits. Però curiosament *tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquestes paraules de gràcia*. No ho veuen bé, dubten de Jesús: *¿No és el fill de Josep, aquest?* El mateix Jesús sap que *no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal*. I posa dos exemples: *la viuda de Sarepta de Sidó* que va rebre l'ajuda d'Elies i *Naaman curat per Eliseu*. *Hi havia moltes viudes a Israel...; hi havia molts leprosos a Israel...* però només dos pagans van rebre l'ajuda dels profetes. Ells van tenir fe; els altres, no. Jesús experimenta en la pròpia carn la duresa de ser profeta quan la gent no creuen en ell. *El tragueren del poble, i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo*. El seu destí era la mort, però encara no ha arribat l'hora. Jesús experimenta la protecció del Pare: *Ell se n'anà passant enmig d'ells*.

El mateix veiem en la primera lectura que parla de Jeremies. Déu li diu: *No tinguis por d'ells... Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país, contra els reis, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te*. Només amb la força de Déu Jeremies, com Jesús podrà realitzar la seva missió de profeta.

Pau ens recorda en la segona lectura el més important en la vida cristiana: l'amor, superior a *parlar el llenguatge dels homes i del àngels, a ser profeta, a transportar muntanyes, a donar tot el que tenim superior a qualsevol qualitat que puguem tenir*. Però ha de ser un amor concret tal com el presenta Pau: *pacient, bondadós, que no té enveja, no és orgullós ni groller, ni egoista, que no s'irrita ni es venja, sinó que ho suporta tot*.

Només amb aquest amor i amb la força de Déu podrem dur a terme també nosaltres la nostra missió de profetes.

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés a les entranyes de la mare ja et vaig conèixer; abans de néixer ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

▶ Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13) (Versió abreujada)

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens raonava com els nens; però d'ençà que soc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si hi veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluç (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, a la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat.» Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafarnaüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.» Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leprós de Síria.» En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

▶ Lectura del llibre de Jeremies (1,4-5.17-19)

En los días de Josías, el Señor me dirigió la palabra: «Antes de formarte en el vientre, te elegí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te constituí profeta de las naciones. Tú cíñete los lomos: prepárate para decirles todo lo que yo te mande. No les tengas miedo, o seré yo quien te intimide.»

«Desde ahora te convierto en plaza fuerte, en columna de hierro y muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y al pueblo de la tierra. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte —oráculo del Señor».

▶ Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,31-13,13) (Versión abreviada)

Hermanos:

El amor es paciente, es benigno; el amor no tiene envidia, no presume, no se engríe; no es indecoroso ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Todo lo excusa, todo lo cree, todo lo espera, todo lo soporta. El amor no pasa nunca. Las profecías, por el contrario, se acabarán; las lenguas cesarán; el conocimiento se acabará. Porque conocemos imperfectamente e imperfectamente profetizamos; más, cuando venga lo perfecto, lo imperfecto se acabará. Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre, acabé con las cosas de niño. Ahora vemos como en un espejo, confusamente; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es ahora limitado; entonces conoceré como he sido conocido por Dios. En una palabra, quedan estas tres: la fe, la esperanza y el amor. La más grande es el amor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, Jesús comenzó a decir en la sinagoga: «Hoy se ha cumplido esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de su boca. Y decían: «¿No es este el hijo de José?». Pero Jesús les dijo: «Sin duda me diréis aquel refrán: "Médico, cúbate a ti mismo", haz también aquí, en tu pueblo, lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaüm». Y añadió: «En verdad os digo que ningún profeta es aceptado en su pueblo. Puedo aseguraros que en Israel había muchas viudas en los días de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías sino a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo, sin embargo, ninguno de ellos fue curado sino Naamán, el sirio». Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo echaron fuera del pueblo y lo llevaron hasta un precipicio del monte sobre el que estaba edificado su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y seguía su camino.